

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 190/2021

01.04.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиле малолетне АА из ..., коју заступа законски заступник - мајка ББ из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков адвокат из ..., против туженог АДО „Generali osiguranje“ Србија, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милица Цицмил адвокат из ..., ради исплате накнаде из осигурања, решавајући сукоб месне надлежности између Основног суда у Новом Саду и Трећег основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Основни суд у Новом Саду се, решењем П 7149/2018 од 17.01.2019. године, огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет је по правноснажности тог решења уступио Трећем основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Трећи основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и предмет је доставио овом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору месно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Предмет спора је наплата новчаног потраживања тужиле (осигураника) по основу уговора - полисе за осигурање лица од последица несрећног случаја (незгоде) од 04.09.2017. године. Тужени је, позивајући се на клаузулу означене полисе која садржи споразум о месној надлежности, истакао приговор месне ненадлежности Основног суда у Новом Саду којем је тужба поднета и предложио да се предмет уступи Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Одредбом члана 65. став 1. ЗПП прописано је да ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је стварно надлежан. Према ставу 3. исте одредбе, споразум о месној надлежности производи правно дејство

само ако је састављен у писаном облику и ако се односи на одређени спор или више спорова иоји проистичу из одређеног правног односа.

Полиса осигурања од 04.09.2017. године (приложена уз тужбу) садржи споразум о месној надлежности стварно надлежног суда у Београду за спрове у вези са испуњењем права и обавеза из ње између осигуравача (туженог) и уговарача осигурања (Основне школе „Јован Дучић“ из Новог Сада), односно између осигуравача и осигураника (тужиле - ученице означене основне школе), укључујући и спорове у вези са исплатом одштетног захтева.

Због тога је за суђење у овом спору месно надлежан Трећи основни суд у Београду, као један од три стварно надлежна суда у Београду, којег је тужени у изнетом приговору месне ненадлежности одредио као месно надлежни суд. Рок од осам дана предвиђен чланом 19. став 4. ЗПП у којем суд мора да одлучи о приговору месне ненадлежности није преклузиван рок. Преклузивни рокови су законом предвиђени за странке а не за суд, који зато није преклудирани у праву да у истакнутом приговору месне ненадлежности одлучи и по протеку тог рока.

Сходно изложеном, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић